

VOLONTERSKA PRIČA

Volontiranje kao ideja (zašto volontiram?)

Valjda bi se volontiranje, u najužem smislu, odnosilo na ideju da pojedinac u potpunosti dobrovoljno ulaže trud bilo kakvoga tipa kako bi pomogao zajednici da na neki način uznapreduje. Volontiranje je prije svega vrlina, znanje o dijeljenju, spremnost da se pomogne, bliskost ideji. Dobra te spoznaja da se za sam angažman u zajednici ne izdaje nužno račun. Naravno, ljudi će ti se smijati kada im kažeš da si 4 mjeseca proveo radeći negdje „za bespla“. Otići će i dalje pa te optužiti za idiotizam ili slično objašnjavajući kako čovjek danas treba gledati samo svoju stražnjicu i kako od želje za dobrim nema financijske koristi, pa samim time ni koristi uopće te da se neposredna blizina Dobre odnosi na pun novčanik i što plodniju platežnu sposobnost. Tako će, naravno, pogriješiti, te u konačnici ilustrirati liniju koja volontiranje odvaja i definira kao vrlinu, socijalnu zrelost, spremnost, dobrovoljnost i dimenziju koja dopušta pojedincu da bez monetarnoga pritiska, isključivo iz dobrote i želje za aktivnim sudjelovanjem u izgradnji nečega pomogne zajednici.

Zašto volontiram? Vjerojatno zbog toga što nerijetko svjedočim činjenici da na zajednici svakako ima posla, te da zajednica treba volontere jer nije spremna (ne želi ili ne može) platiti napredak. To bi bila idejna, filozofska motivacija, osjećaj korisnosti i poleta nad spoznajom da si društvu nekako pomogao. Praktična bi motivacija, s druge strane, bila više iskustvenoga tipa. Kako sam trenutno nezaposlen, a želio bih napredovati profesionalno, obrazovno i na osobnoj razini, čini mi se da je volonterski angažman vrlo dobar početak, da se čovjek obogati novim iskustvima, upozna nove osobe i nastavi s transformacijom u nešto kvalitetnije.

Volontersko iskustvo (kako sam pomogao zajednici da uznapreduje?)

Volontirati sam počeo iz nekakve znatiželje i želje da svoje slobodno vrijeme kvalitetnije iskoristim, sudjelujem u aktivnostima s drugim ljudima dobre volje te pri tom nekome i pomognem. Osim radionice u kojoj smo radili na minijaturnim mostovima s ciljem širenja socijalne topline, ideje prijateljstva, solidarnosti i altruizma među djecom te prezentirali iste na manifestaciji „Zemlja bez granica“, djelovanja u uredu Volonterskoga centra u Osijeku u smislu tehničke podrške (osposobljavanja starih i instaliranja novih računala, intervencije u eventualnim problemima te detaljima sistemsko-mrežne naravi) gdje sam (nadam se) pomogao djevojkama koje ondje rade te im olakšao rad i, ako ništa više, pomogao da slične usluge ne moraju platiti, izdvojio bih angažman u SOS Dječjem selu u Ladimirevcima.

Ideja projekta bila je osmisliti svojevrsni informatički tečaj koji bi za cilj imao, kroz određeni vremenski period, grupu polaznika podučiti osnovnoj informatičkoj pismenosti. Kroz nešto više od 4 mjeseca, imao sam prigodu grupu SOS majki koje tamo djeluju obučavati o korištenju računala: od samoga kretanja po operativnome sustavu, preko uredskih alata, do interneta te na kraju zaštite i održavanja računala. Kako se radilo o osobama različitoga uzrasta, generalno starijih i bez prethodnoga informatičkoga znanja i iskustva, učilo se „punom parom“ od samih početaka. Sjećam se da sam jednom prilikom objašnjavao jednoj gospođi kako se slobodno može kretati mišem po radnoj površini, da pokazatelj neće nestati s ekrana ili nepovratno pobjeći negdje izvan u sobu. Dalo se

primijetiti da starije osobe gaje određeni strah prema računalima koji dalje proizvodi nesigurna pokušavanja ili kompletno izbjegavanje nečega što je danas neophodno. Čitava edukacija urodila je uspjehom, te su se polaznici naučili koristiti računalima u svakodnevnom životu. Provedeno vrijeme tamo bilo je prije svega ugodno i ispunjeno pozitivnom energijom, kvalitetnim ljudima i dobrim druženjem. Nadam se da sam jednoj zajednici pomogao da unaprijeđujući svoja znanja kvalitetnije žive i rade i da se slobodno i bez straha koriste računalima, što će, siguran sam, u budućnosti imati pozitivan učinak kako za njih same, tako i za djecu o kojoj skrbe, te općenito na posao kojim se bave. Također, osposobljavajući neka računala koja su prethodno stajala i skupljala prašinu omogućio sam pojedinim polaznicima da imaju funkcionalno računalo i kod kuće, te jednoj gospođi, zahvaljujući vlastitom „skladištu informatičkoga otpada“ koje se s vremenom nakupilo i Volonterskom centru u Osijeku koji je donirao stare dijelove, sklopio računalo te joj ga poklonio kako bi kod kuće mogla uživati u svemu što jedan takav uređaj pruža.

Profitabilnost volontiranja (koliko sam zaradio?)

Zarada je zanimljiv termin. Iako svakodnevno i naoko bezazlen te u svojoj konstrukciji na samome početku obećava da **za** nekakvoga **rada** nešto slijedi, izuzev ekonomije ne donosi konkretno značenje. Radije, prepušta se tumačenju kroz aktualne vrijednosti modernoga društva i ostavlja neugodan odjek težnje ka materijalnoj dobiti. Što to čovjek za neki rad zapravo ostvaruje, mogli bismo nazvati profitom, i ja smatram da sam profitirao.

Doduše, nisam uspio kupiti stan, platiti si neko skupo putovanje ili sl., ali naravno volonterskoga angažmana nema platežnu komponentu. Kako je samo volontiranje dobrovoljno, dobrota volje se definitivno povećala. Samim time i volja za dobrotom. Sudjelujući u projektima ojačao sam ideju o timskom radu, izoštrio komunikacijske i prezentacijske vještine, te radeći s informatičkom tehnologijom proširio tehnička znanja rješavajući različite probleme koji su se pojavljivali usput. Postao sam fleksibilniji (sve ono što ljudi prepisuju s interneta kada sastavljaju molbe za posao ;))

Dakle, profitirao sam profesionalno i osobno. Najbitnije, pomogao sam nekim ljudima i organizacijama, te u najgorem slučaju, nisu morali platiti sličnu uslugu. Upoznao sam dosta kvalitetnih i ugodnih osoba, te radeći s istima dobio kvalitetna i ugodna iskustva koja su me zasigurno nadogradila. O radosti učenja i prenošenja znanja drugima dalo bi se pisati. Počele su se otvarati nove prilike, nova poznanstva, nove socijalno-poslovne dimenzije, sve ono što čovjeka ustvari obogaćuje. Vidjeti ženu pred mirovinom kako „razvaljuje“ kalkulacije u Excelu, a prethodno nije bila sigurna pali li se računalo tipkom na monitoru ili onom drugom na tamo nekoj kutiji iz koje vire sve žice, znati da neki uredi u gradu tehnički funkcioniraju bez grešaka te da su eventualni problemi rješivi telefonskim pozivom, i vjerovati da je neko dijete možda dobilo ideju da su prijateljstvo i razumijevanje drugih bitne stvari u životu, što se mene tiče, volonterski angažman čini poprilično profitabilnim.

Danilo